

Sygn. akt: WO 10/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Jan Bogdan Rychlicki

po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 25 września 2014 r., wniosku pełnomocnika R. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt: Żo. [...], dot. W. S.

p o s t a n o w i ł

pozostawić wniosek pełnomocnika R. S. bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W dniu 28 sierpnia 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek pełnomocnika R. S. o wznowienie postępowania w sprawie Wojskowego Sądu Okręgowego w P., sygn. akt: Żo. [...], zakończonej wydaniem wyroku w dniu 7 stycznia 2009 r. W konkluzji, autor tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniósł o uchylenie wymienionego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania. Żądanie to uzasadnił okolicznościami faktycznymi oraz prawnymi przytoczonymi we wniosku R. S. z dnia 25 lipca 2014 r. o przyznanie dalszego zadośćuczynienia, w sprawie

Wojskowego Sądu Okręgowego w P. o sygn. akt: Żo [...]. Jednocześnie, pismo to pełnomocnik R. S. uznał za integralną część swojego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie ulega wątpliwości, że w art. 545 § 2 k.p.k. sformułowano wymóg tzw. przymusu adwokacko - radcowskiego. Podobnie jak w wypadku kasacji (drugiego – z przewidzianych ustawą - nadzwyczajnego środka zaskarżenia – art. 526 § 2 k.p.k.) wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, musi być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Taki sposób odczytania tej normy stanowi wynik przeprowadzenia jej wykładni językowej i nie można go podważać (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 16 kwietnia 1977 r., IV KZ 28/77, OSNKW 1977, z. 7-8, poz. 89; 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, z. 11-12, poz. 88). Przyjęty w przepisie art. 545 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacko - radcowski, to jest obowiązek sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego – jeżeli nie pochodzi od prokuratora – jest celową, racjonalną regulacją uzasadnioną wyjątkowym charakterem tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jaki stanowi wniosek o wznowienie postępowania. Taki nadzwyczajny charakter tego środka zaskarżenia determinuje wręcz potrzebę zwiększenia odpowiedzialności tak za samo składanie wniosków, jak też wymusza niezbędność ich fachowego sporządzenia i związaną z tym powinność ścisłego przestrzegania tych przepisów ustawy karnej procesowej, które określają wyłączny katalog podstaw wznowienia, jak i jedynie dopuszczalny przedmiot tego postępowania.

Wynikający z treści art. 545 § 2 k.p.k. obowiązek sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, m.in. przez adwokata, nie może polegać wyłącznie na odwołaniu się do treści pisma mandanta. W niniejszej sprawie, we wniosku o wznowienie postępowania sporządzonym przez pełnomocnika R. S., nie sformułowano żadnej konkretnej podstawy do skutecznego uruchomienia procedury określonej w rozdziale 56. k.p.k. Autor tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia odwołał się jedynie do treści wniosku R. S. z dnia 25 lipca 2014 r. Takie zachowanie fachowego pełnomocnika bezsprzecznie należy uznać za stojące w opozycji do treści art. 545 § 2 k.p.k. Wszakże, przymus adwokacki przy sporządzeniu i podpisaniu wniosku o wznowienie postępowania

(niepochodzący od prokuratora) wprowadzony został m.in. po to, by decyzja o złożeniu wniosku o wznowienie postępowania była podejmowana przez osobę kompetentną, mającą odpowiedni zasób wiedzy i mogącą ocenić istnienie lub brak podstaw do jego wniesienia, a ponadto by wniosek ten był sporządzony fachowo i poprawnie pod względem merytorycznym i formalnym.

Skoro, więc wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt: Żo. [...], pochodzący od pełnomocnika R. S. nie czyni zadość wymogom określonym w treści art. 545 § 2 k.p.k., orzeczono jak wyżej.

Pouczenie : na postanowienie zażalenie nie przysługuje.

aw